

SRDCEM MOJÍ BABIČKY

*Lidský osud
je předem
daný, nikdo
mu
nestěe.*

Barbara Linke

motto

Srdcem mojí babičky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Barbora Linke

Srdcem mojí babičky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

SRDCEM
MOJÍ
BABIČKY

Barbara Linke

Praha 2022

© Barbora Linke-Jemelková, 2022
Cover illustrations © caesart, Ensuper, Jan Wehnert,
Masson, ViChizh / Shutterstock

ISBN tištěné verze 978-80-267-2390-5
ISBN e-knihy 978-80-267-2401-8 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-267-2402-5 (1. zveřejnění, 2022) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-267-2403-2 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

Prarodičům

PROLOG

13. února 1945, Drážďany

Jako bych spala dlouhým spánkem zapomnění. Nebo se z něho probudila rovnou do náruče všeobjímajícího pekla. Obloha se zbarvuje doruda a všudypřítomný poletující prach a popel usedá na zem i na lidi kolem. Bombardování Drážďan skončilo. Po několikahodinovém rachotu přijde ohlušující ticho.

O pár vteřin později se ozve první pláč, nářek a křik. A pak znovu...

S hrůzou si uvědomím, že to pláču, naříkám a křičím já sama.

ESTER

srpen 2020, Praha

Na jednom blahopřání k mým blízcím se stým narozeninám stojí hezký citát: „Ať radost ve Tvém životě převáží chvíle teskné, ať slza na Tvé tváři se nikdy nezaleskne.“

S těmi slzami byla u mě vždycky potíže. Bud' nebyly žádné, anebo jich bylo hodně. Příliš na jeden lidský život. Kdysi jsem bývala sestrou, dcerou a vnučkou. Dnes nejsem ani jedno z toho. Jsem jen prázdná schránka, která osmdesát let funguje, aniž by se jí opravdu chtělo žít. K přebývání na tomhle světě mě vedl jistý slib, který jsem dala své o patnáct minut starší sestře Soně. Nejednalo se o slib mlčení, nýbrž o slib věrnosti, a přesto jsem z něho udělala ten první. Přisvojila jsem si její děti. Záměrně. Byla to chyba, samozřejmě. Jenže já jsem v životě udělala spoustu chyb, takže mě uvědomění si jedné další nevyvádí z míry.

To, co mě z míry vyvádí, a hodně, je Kamila. Moje jediná vnučka. Chtěla slyšet, jaké to bylo za druhé světové války, chtěla vědět, co přesně jsem zažila. Víím, že se divila, kolik si toho ze svého mládí pamatuju. Co bych si nepamatovala! Z mé strany to byly samé hříchy a někdy je hřích tak velký, že

na něj nelze zapomenout. A já... já teď chci zemřít s čistým svědomím, a jestli je to sobecké, tak ať. Nic jiného se ode mě stejně nedalo čekat. Od malička jsem byla sebestředná. A proto jsem promluvila. O minulosti. A nic jsem nezamlčela. Ani sestřin milostný vztah k německému komisaři Hoffmannovi. Kamila se s tím bude muset smířit a na ty řečičky o špatných genech zapomenout. Nebo je jednoduše překlenout. Sice má pravdu v tom, že lidé jsou nositeli minulosti, ale minulost lze přepsat, člověk ji ve svých myšlenkách může upravit tak, aby s ní dokázal žít. Nikdy ji však nedokáže zcela vymazat.

Kradným pohledem se dotknu unuččiny odměřené tváře. Zatím se ale zdá, že jsem jí pravdou o jejím původu, že byl její dědeček důstojník SS a babička moje dvojče Soňa, hodně ublížila, a to mě mrzí. Byla bych ráda, tak ráda, kdyby se se svou nově nabytou identitou vyrovnala ještě předtím, než odejdu na onen svět.

„Stop,“ spustí na mě Kamila zburta, když chci vyprávění trochu uspíšit a konec války přeskóčit. „Vrať se k létu 1941.“

Stále sedíme v mém obývacím pokoji s oknem obráceným do malostranské ulice Úvoz, jíme máslové sušenky, které jsem upekla předchozího dne podle receptu tety Rozety Amálie a popijíme čaj. Třetí v pořadí. Venku od rána prší, ale když na okamžik vysvitne slunce, zahlédnu nad červenými střechami Hradčan nebeský úkaz – duhu představující kousek naděje. Pro mě i Kamilu. Pro tento příběh.

„Prosím,“ připojí po chvíli, protože až nyní si uvědomí, jakým tónem se mnou mluví. „Tehdy ses zabydlela u babičky ve Velkých Prosenicích... a tehdy jsi poznala dědečka, jestli se nepletu.“

Povadlé koutky úst se mi zachvějí a potom roztáhnou v melancholickém úsměvu. S očima upřenýma do neurčita se zasním. Vidím jeho i sama sebe.

On... rozumný a na svém místě, věčný zachránce a můj strážný anděl.

Já... mladá. Hezká. Hubená. A pyšná.

„Babičko,“ se svěšenou hlavou se Kamila přilouká k mému křeslu, náhle kajícnost sama. Zřejmě si mé mlčení vyložila jako odmítnutí pokračovat. „Chci vědět, jak to bylo s tebou.“ Dřepne si, abychom si hleděly do očí, a vezme mou zkrchlou stařeckou dlaň do své. „S tebou, ne se Soňou.“

Překvapí mě, že mě stále nazývá svou babičkou. Je to potěcha i útěcha zároveň. Vzduchnu. Dobrá, budu vyprávět. Slib dodržím, třebaže se mi hrud' svírá cely všeho rázu.

Slova se mi na rtech začínou formovat sama od sebe...

PRVNÍ ČÁST

ČECHY KRÁSNÉ,
ČECHY MÉ

červen 1941 – květen 1942

PRVNÍ KAPITOLA

KDO JSEM?

červen 1941

Málem to se mnou sekne, když si poprvé za poslední dva roky obléknu své oblíbené letní šaty s úzkými ramínky, které na mě náhle visí jako objemný, netvárný stan. Se znechucením je ze sebe strhnu a pozorným okem se začnu prohlížet v trojkřídlém zrcadle. Zezadu. Sním či bdím? Z boku a zepředu. Realita. Z odrazu na mě hledí cizí dívka! Má propadlé tváře a hubené tělo. Mezi stehny jí vyniká deseticentimetrová díra a páteř jí pod kůží ostře vystupuje jako šňůra korálků. Tohle smutné individuum ze mě neudělala válka, ale moji rodiče, kteří mě pro jednu pitomou chybu zavrhli, a taky to, že kvůli zranění – ošklivě podvrtnutému kotníku – už nesmím tančit. Přitom balet byl celý můj život! Jak říká jedno úsloví: *Kdo chce moc, nemá nic*. Takže se podívej pravdě do očí, Esto. Nemáš nic. Balet ani řádnou rodinu. Jsi psychicky na dně a své problémy řešíš jídlem. Potažmo tím, že nic nejíš. Vypadávají ti vlasy, místo dvou silných copů máš jeden středně silný, a co je nejhorší, vytratily se ti měsíčky. Bůhví, zda v budoucnu, ne pokud, ale

až válka skončí a ty najdeš vhodného partnera, budeš moct otěhotnět.

„Musíte přibrat,“ řekne mi Karel Karásek, babiččin obvodní lékař, který k nám chodí na pravidelné úterní kontroly. Kromě toho, že babičce Lírové měří tlak, pokaždé si poslechne i její zlobivé srdíčko. Babička trpí pokročilou anginou pectoris. Před lety jsem si v sestřině učebnici pro ošetřovatelky vyhledala, že se tahle nemoc projevuje bolestmi na hrudi při větší fyzické námaze. To nejlépe vysvětluje, proč se babička vzdaluje nanejvýš tři sta metrů od domu.

„Máte amenoreu, slečno Ester. Až naberete trochu tuku, měsíčky se vám vrátí,“ utěšuje mě obvodák.

„Pane doktore, co vás nemá,“ odfrknu posměšně. „Lidi za války hubnou, ne naopak.“

Karel Karásek mě chvíli upřeně studuje za upocenými čóčkami brýlí. „Jenže vy, má milá, hubnete nějak moc a nějak rychle. Jíte vůbec?!“

Neodpovím. Místo toho si představím jeho krk ve svých rukách.

„Tak co, kolik vážíte?“ zeptá se.

A kolik vážíte vy? oplatím mu v duchu. Jste oplácáný a nádavkem máte něco „šaškovského“ do herce Huga Haase, kterému by dieta a pohyb navíc taky neuškodily.

„Padesát dva kilo,“ plácnu první číslo, které mě napadne. Zřejmě to bude tím, že tolik jsem vážila před začátkem okupace.

Bez mučení přiznávám, že je to lež jako věž, a pravdomluvná babička Gregorová by se propadla hanbou, kdyby

věděla, že si tu prachspřestě vymyslím, ale jednou vyřčená slova už nelze vzít zpět.

Obvodák mě pochopitelně prokoukne. Přivře oči a posune si brýle vysoko nad čelo. „Nevěřím,“ pronese tvrdým tónem, který u něho neznám, a znovu mě podrobí pečlivě prohlídce. „Vsadil bych celou stovku, že vážíte o dobrých pět kilo méně. Při vaší výšce sto sedmdesát centimetrů je to setsakramentsky málo.“ S tímhle výrokem se obrátí k napjatě poslouchající babičce. „Dohlédněte na ni, paní Lírová. Její nízká váha ji před totálním nasazením nezachrání. Takhle se jen zbytečně vysiluje.“

Pod nápirem nečekané zlosti zrudnu. Copak si myslí, že hubnu schválně, abych nemusela do rajchu? Asi ano. Nejraději bych mu zacpala pusu hadrem namočeným v octu!

„Nejsem dítě, pane doktore! Nepotřebuju, aby na mě někdo dohlížel. A už vůbec ne babička, která má co dělat sama se sebou...“

„Slečno Ester!“ okřikne mě Karásek. „Možná už jste velká holka, ale jak se na vás dívám, dospělá ani náhodou. Kolik že vám je? Dvacet, slyšel jsem. Aha! Takže dvacet s duší desetiletého děvčátka. Ne, nedívejte se na mě tak... Mluvím pravdu. Kopete kolem sebe a odstrkujete každého, kdo vám chce pomoci. Jste sama proti sobě.“

Prosím?! Že se mu huba nezkřiví! Prý sama proti sobě. Těmi řečmi mi připomene mou sestru Soňu. „*Sebe máš nejraději, pro druhé by ses neobětovala. Ničís si život, Esto, a ani to nevidíš.*“

Rozhodnu se ráz na ráz. Otočím se na patě a uražená až do morku kostí odcházím. Bez pozdravu. Aby pan

doktor Karásek viděl, že mě zasáhl na citlivém místě. Ach jo. Nechci nad ním nebo snad nad tím, co mi hustil do hlavy, přemýšlet. Lidé totiž přemýšlejí neustále, i kdyby to mělo být jen o nesmrtelnosti chrousta. Vůbec nepřemýšlet je LUXUS. Měla bych si ho dopřát, když už nic jiného. Jenže nedopřeju. Myšlenky mám splašené, lítají na přeskáčku, zahlcují mě, nedají se zastavit ani podplatit...

Jíst. To se snáz řekne, než udělá. Můj negativní postoj k životu je mým největším nepřítelem a moje hlava odmítá vzít cokoli do pusy. Víím, že je to nesmysl, ale co naplat, poručit si nedokážu. Neumím svou mysl oddělit od těla. Cítím se slabá a ubohá.

„Ester!“ zavolá na mě babička, když doktor Karásek odejde. „Pojď,“ zaklepe klouby prstů na stůl, zní to jako dunění kanónů namířených na mou hlavu, „ohřála jsem kachnu.“

Při představě upečeného ptáka se mi zvedá žaludek. „Fuj, nechci.“

„Vezmi si příklad ze Soničky. Je prsatá i prdelatá a sluší jí to.“

Zmínka o mém dvojčeti zabolí jako otevřená rána. „Je měsíc po porodu. Bylo by divné, kdyby prsatá a prdelatá nebyla.“

Babička se zasměje. „Jenže ona byla vždycky krev a mlíko.“ Slyším, jak potěšeně zamlaská. „Každá správná holka by měla mít pořádnou zásobu sádla.“

„Babička Gregorová je jiného mínění,“ namítnu. „Od dětství nás klepala vařečkou po prstech, když jsme si chtěly přidat.“

„Jo? Já abych na ty tvoje prsty vzala lupu, jak jsou tenké. Studenti medicíny by se na tobě mohli učit anatomii.“

Vystrčím hlavu ze dveří své soukromé komnaty, která sousedí s kuchyní. „Přeháníš.“

„Kdepak!“ měří si mě vědoucím pohledem. „Ty a Sonička jste si bývaly k nerozeznání podobné, teď by vás nerozlišil jenom blbec. Pan doktor to vystihl správně, Estičko. Musíš nabrat tuk. Hodně tuku!“

Haha, celá žhavá.

„Pojď jíst...“

Místo okamžité odpovědi zavětrím. Vzduch je prosycený výrazným zápachem rozehřátého sádla. Proti mé vůli se mi z hrdla vydere dávivý zvuk. Naštěstí ho stihnu ztlumit do ohbí paže. „Nic nechci, babi.“

„Aspoň ždíbec. Hádám, že to ti nic neudělá,“ nevzdává se babička. „Dám ti ten nejlepší kousek,“ láká mě úsměvem i sladkými slovíčky.

Babička Lírová je holt samaritánka. To na ni svým způsobem obdivuju. Sama sobě si dokáže upřít spánek i jídlo, ale pro druhé by se rozdala. Pravda, dříve byla rozkazovačnější, přísnější a daleko spořivější, ale s věkem polevila. Její tvrdost se otupila a ona už nemá tolik energie na hudrování a poučky.

... a právě proto na babiččín trik nemíním reagovat.

„Ester, nechtěj mě rozzlobit,“ začne třískat pokličkami, když si všimne, že stále okouním na prahu a nemám se k činu, „léčím se na slabé srdce a musím se šetřit.“

Do háje, vůbec mi to neusnadňuje. „Když jinak nedáš.“ Netajím rozladění a přišourám se zpátky k jídelní-

mu stolu. S výrazem mučednice pak čekám, co mi babička naservíruje. Á, křidélko! Pěkně křupavá kůrčička. Podobnou vzácnost aby člověk pohledal. „My něco slavíme, babi?“

„Ne. Proč se ptáš?“

To je mi otázka. Maso je přece neuvěřitelný přepych, obyčejně se podává každou druhou neděli.

„Jen tak. Odkud tu kachnu máš?“ Nabodnu šťavnaté sousto na vidličku a nedůvěřivě k němu přičichnu. Asi voní, ale mně... smrdí.

„Od sousedky Saši Minářové,“ opáčí babička vesele. „Výměnou za našeho holuba,“ dodá tajnůstkářsky. „Já hooloubata stejně nemusím.“

Já teprve ne, pomyslím si rozmrzele, vložím obsah vidličky do pusy a žvýkám a žvýkám, ale popravdě? Moc se přitom nepřetrhnu. V jídle se nimrám tak jako ve svých ponurých myšlenkách.

„Tetka si ho musela sama odchytnout. Chá, to ti byla podívaná, ještě teď pukám smíchy. Představ si,“ nakloní se přes stůl, aby mi neuteklo ani jediné slovo, „podařilo se jí to až na třetí pokus!“

Zkřívím tvář. „Divím se, že se jí to vůbec podařilo.“

„No jo, ty škarohlíde,“ zabručí a pokyne ustupující bradou se dvěma laloky k talíři. „Honem, pusť se do toho.“

Zbytek večere mine bez dalšího verbálního doprovodu a vyrušení, tedy až na babiččino polykání, spokojené pomlaskávání, případně hlasité oblizování mastných prstů. Závěrem odsune vymetený talíř stranou. „Bože, jsem to unavená. Ach, bolí mě celá kostra, to snad není možné,“

promne si bok. „Stáří je naprd, povím ti. Mít méně roků před sebou než za sebou... Jdu si na chvíli zdřímnout. Umyj to pak, ano?“

Ztěžka se zvedne od stolu a s pomocí hůlky, které říká *Kamarádka*, protože ji doprovází na každém kroku, zamíří do obývacího pokoje. Přesto jí to nedá, aby se ještě neotočila: „Ester, mohu se spolehnout, že to dojíš?“

Zvednu pravici, jako bych přísahala. „Čestný skautský.“

Babička zakývá ukazováčkem jako metronom. „Do Skautu jsi na rozdíl od svého bratra nechodila. Na podobné přísahy ti neskočím.“

„Babi,“ vzdychnu, „slibuju, že to všechno poctivě spapám. Až se probudíš, najdeš tu do sucha vylízaný talíř.“

„Jen aby.“

Nakonec se ukážu jako slaboch. Protože sotva se přesvědčím, že babička usnula, spláchnu nedojedenou porci masa do záchodu. Hrozné. Lidi trpí hladem a já... ubohá kachnička. Zoufale se rozškytám. Kdo mi pomůže? Kdo mě zachrání? Nevím, kdo jsem.

DRUHÁ KAPITOLA

LAURINKA

červen 1941

Ale hledám se. Neustále si kladu otázky po smyslu mé existence. Proč tu jsem, kam mě život vede? Dnes znám odpověď, ale hned zítra se ptám na to samé. Jenže zítra, zítra je zadlouho. To dnes bych svou duši přirovnala k zrcadlu roztržitému na malé a velké kousky. Velké kousky sice dokážete slepit, ale malé už nikdy nezapadnou na správné místo, chybí jim ty drobné střípky, které nenávratně zmizely při rozbití. Vím, vím. Asi bych měla být vděčná, že jsem celkem zdravá a nic kromě srdce mě nebolí. Jenže ani tohle vědomí mě neuchrání před sebou samou, před vlastními zlomyslnými myšlenkami nebo před válkou vyprovokovanou jedním šílencem se směšným knírkem pod nosem.

Kalendář na stěně ukazuje datum 22. června 1941. Je to den, který se zapíše do dějin. Německo totiž porušilo jakýsi pakt o příměří a bez vyhlášení války napadlo Sovětský svaz. Od rána bombarduje strategická místa jako Kyjev nebo Sevastopol. Jsou toho plné ulice.

„Prakticky se nemluví o ničem jiném,“ ujistí mě pán v černé buřince před přerovskou poštou na náměstí, kde

už zhruba rok pracuju. Jeden týden v měsíci dělám za přepážkou nebo na skladě a zbývající tři týdny trávím v terénu na kole bez ohledu na nepřízeň počasí. Dneska mě čeká šichta venku a mám co dělat, abych ji stihla.

„Celá tahle válka je nesmyslná,“ odpoví mu místo mě mladá žena, která vedle nás zakormidluje s kárkou překypující poštovními balíčky. Má vzhled pohádkové Karkulky. Od vysoko posazené mašle ve vlasech až po boty je oblečená celá v červeném.

Pán v buřince se na ni zašklebí. „A ona už existovala nějaká smysluplná válka?“

Karkulka pokrčí rameny. „Asi ne, ale tahle válka trvá tak dlouho, že jsem zapoměla, proč se vede.“

„Mladá paní, to já,“ udeří se pán do hrudi, „nikdy nezapomenu, za co bojujeme.“

„A my bojujeme?“ vysměje se mu Karkulka. „Ne. Jiní bojují... Francie bojuje, Anglie bojuje, teď i Sovětský svaz bojuje.“

Pán v buřince se nafoukne. „To je věc názoru. Ehm,“ odkašle si do dlaně. „A jak to vidíte vy, milostslečno?“ obrátí se na mě.

„Já?“ zajíknu se.

„Ano, vy!“

„No...“ začnu poněkud zaraženě, protože k tématu válka nebo nucené práce se nerada vyjadřuju. Částečně to souvisí se zákazem politických rozhovorů a jiných projevů českého vlastenectví na veřejných místech a částečně s tím, že jsem se naučila, kdy je lepší hrát si na mrtvého brouka. Nepopírám, žiju si v protektorátě po svém.

S klapkami na očích. Na rozdíl od Soni mě nevyvádějí z míry mizející Masarykovy sochy ani pamětní desky. Nechci válku vnímat. Věřím, že dříve či později skončí v neprospěch Němců, a tím to celé hasne. Jsou jiné věci, které mi nedopřávají klidný spánek.

„Víte, já... sakra.“ Při letmém pohledu na hodinky se uleknu. „Nemám čas, pospíchám, za pět minut mi začíná směna.“

„Za pět minut? Času dost, ne?“

Ani jedna z mých nepravých řas se nepohne. Ještě před rokem jsem si řasy stříhala v domnění, že mi pak narostou delší a hustší. Výsledkem ovšem je, že nosím umělé, nalepovací. Úsměvné, že?

„Takže vy chcete vědět, co si myslím o válce?“ ujišťuju se ostřeji, než je třeba. Je mi jasné, že se chovám nevhodně, ale i pán v buřince je neomalený. „Buďte prosím vás rád, že nebojujeme. Že tu nemáme frontu! Protože dnešní kluci,“ z paměti vydoluju obraz svého zesnulého bratra Jirky, který byl otcovou pýchou a radostí, „si hrají na hrdiny. Všichni nebo takřka všichni jsou ze stejného těsta. Jsou mladí, plní ideálů a sebevědomí. Jejich nitrem nemůže otrást ani sám Hitler. Nakonec se jeden za druhým dočkají smrti. Protože tak si to přál osud. Přál si, aby naše země byla ta porobená. Ale to je něco, co slyšet nechcete, mám pravdu?“

Starý pán na mě hledí s pusou dokořán. Je šokovaný? Ať si je! Pravděpodobně se řadí k té sortě lidí, která chce být obelhávána.

„Máte recht, slečno. Ale třebaže jsme porobený národ, my se nesmíme dát.“

„Však taky nedáme,“ ubezpečím ho. „A co se týče Hitlera... ten na svoje zločiny jednou dojde. Jenom to nebudeme my, kdo se zaslouží o jeho konec.“

„Tak nějak to vidím i já,“ ozve se Karkulka, „a do té doby si pojdme udržet trochu humoru a nezapomínejme.“

„Moje řeč, tak na viděnou!“ loučím se a pozpátku zacouvám do otáčecích dveří pošty.

Hned za nimi mě čeká šok v podobě nakvašeného kolegy Marka Krále. Je to stejná kost a kůže jako já a pohled na něho mě zabolí. Jestlipak druzí pociťují stejný soucit se mnou jako já s ním?

„Ester Gregorová!“ netrpělivě na mě mávne. „Jdete pozdě!“

Naneštěstí. Dříve to nebyvalo mým zvykem, ale časy se mění. „Omlouvám se,“ hlesnu, „zdržela jsem se před poštou.“

„Nástup je vždy čtvrt hodiny před službou!“

„Já vím,“ uvíznu v rozpacích.

Místo odpovědi se na mě přísně zadívá. Teď už ne kvůli zpoždění, nýbrž kvůli tomu, jak jsem se dneska vychystala ven. Můj sporadický úbor ledacos odhaluje. V první řadě ramena a trup. „Tohle že je oblečení?“ zaběduje s dlaněmi na očích.

Přes rty mi přeletí letmý úšklebek. Na jevišti jsem tančila v mnohem odvážnějších kouscích. Kupříkladu ve spodním prádle nevěsty Pierotky. Nevím, co by Marek Král řekl na něj, protože už nyní vypadá, jako by mi chtěl dát jednu výchovnou za nemravnost. To by si však nedovolil. Aspoň myslím. Moje babička má Máru za svatého,

zná ho od kolébky a dala by za něho i ruku do ohně, podle ní je to nadmíru slušný člověk. Nicméně pro babičku Lírovou je každý sousedčin syn nebo vnuk nadmíru slušný člověk. Pokaždé v nich hledá jenom to dobré. Vynáší jejich skutky do nebes, třebaže jsou jejich zásluhy malé. Připouštím však, že v případě Marka Krále má pravdu. Byl to právě on, kdo se za mě u staříckého poštmistra Hájka zaručil a zařídil mi práci listonošky na téhle poště. Jsem mu za mnohé vděčná, ale i vděčnost má své meze. Poslední dobou se chová jako můj otec nebo starší bratr. Po předčasném skonu manželky na komplikovaný zápal plic a nedávném odchodu syna do zámoří nemá nikoho, tedy kromě stárnoucích rodičů, na koho by se upnul. A právě v tom tkví kámen úrazu! Čím dál častěji mě přepadá nevítaný pocit, že mu dlužím to či ono vysvětlení.

V titěrné kanceláři se převleču do pracovní uniformy sestávající ze saka a volné sukně modré barvy, popadnu přichystanou poštovní brašnu s dopisy a hurá do ulic. Bohužel nejsem tak zběhlá v jízdě na kole jako má sestřička, neumím nabrat ten správný balanc, proto se většinu času kymácím jako líška ve větru. Podle rozesmátých výrazů kolemjdoucích na mě musí být veselý pohled. Snad abych si pořídila vhodnější obuv? Ty semišové střevíce s masivním podpatkem nejsou zrovna pohodlné, co si budeme povídat. Zatoulaná v myšlenkách odbočím ze silnice na Tyršův most a pak se to stane! Odkudsi se vyřítí středně velký teriér a začne chňapat po mých nohou šlapajících do pedálů.

„Uááá!“ vyjeknu a snažím se mu vyhnout.

Což se ukáže jako neproveditelné. Pes je neodbytný. Běží vedle mého bicyklu a drží mě za cíp sukně. Netuším, jestli si chce hrát, nebo jde o útok, každopádně mě to vytočí. Určitě je to i má chyba. Měla jsem zastavit a nedráždit ho ještě tím, že se po něm oženu rukou. Stačí totiž mžik a ztratím rovnováhu. Následkem toho spadnu z kola. Sakryš. Takhle si natlouct dokážu jenom já! Ztráty... žádné, našťestí. Nerada bych měla ve svém věku o zub méně. Nálezy? Nic moc. Dlaně mám ošklivě odřené a kolena na tom nejsou o moc lépe.

Majitel teriéra, takový statný hromotluk, se ukáže dvě vteřiny nato. S rukama nad hlavou přiběhne na most, mrknutím oka zhodnotí, co se vlastně děje, a z plných plic se rozeřve. Příliš nevnímám, co huláká, jsem z jeho reakce vedle jak ta jedle. Před očima se mi navíc zjevuje duch mého bratra, který mi našeptává (tím svým pubertálním stylem), ať toho blbce nakopnu do holeně nebo ještě lépe do rozkroku. To bych však musela stát na nohou. Pokusím se tedy zvednout, ale nejde mi to, teriér po mně skáče a u toho ostře pošťkává a ta hora masa mi rozhodně nepomůže. Naopak mi vynadá, že jsem jeho Laurinku málem přejela a zasloužila bych pětadvacet karabáčem.

„Uklidněte se!“ zaslechnu za svými zády mužský hlas.

Hromotluk zvedne zařatou pěst. „Nerad' mi, co mám dělat, mladej!“

Otočím hlavu a setkám se s párem lískově hnědých očí. Jejich majitel je vysoký, atleticky stavěný brunet kolem dvacítky s rozdvojenou bradou ctižádosti.